

SORUN VARSA ÇÖZÜM VAR!

Ben Çözerim

ALİ
IRMAK

YARIŞIN SONU

4.
Kitap

**Genel
Yayın
Yönetmeni**

---● Burak DEMİR

Editör

---● Zarife ÜSPOLAT YAZICI

Yazar

---● Ali IRMAK

Dizgi & Grafik

---● İLKOKULLUYUM YAYINLARI

Adres

---● İLKOKULLUYUM YAYINLARI
İvedikköy Mah. 1491 SK. No: 1 F
Yenimahalle / ANKARA
Tel: (0312) 342 42 11
● www.ilkokulluyumyayinlari.com
● e-mail: iletisim@ilkokulluyum.com

Baskı

---● Güngörler Matbaacılık Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No.: 11
Kahramankazan / Ankara
Tel: (0312) 394 28 82
Matbaa Sertifika No: 49889

ISBN-978-625-90019-6-8

© İlkokulluyum Yayınları

Bu kitabın her türlü hakkı İlkokulluyum Yayınlarına aittir. Yayınevinin izni olmadan, eğitim ve tanıtım amaçları kısmi alıntılar hariç olmak üzere hiçbir şekilde kitabın tümü veya bir kısmı yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

YER DEĞİŞİKLİĞİ

Sınıfta bir uğultu vardı. Herkes birbirisiyle konuşuyordu. Ne konuşması! Birbirlerine bağıyorlardı. İçeriye öğretmenleri girdi. Kimse farkına varmadı. Öğretmenleri sınıfı biraz gözlemledikten sonra:

“Akın, sen Rifat’ın yanına geç. Necmi sen de Salih’in yanına.” dedi.

Kısa zamanda herkesin yeri değişti. Öğrenciler şaşırıldılar. **Öğretmenleri yerlerini neden değiştirmişti?**

“Öğretmenim! Ben Yağmur’un yanında oturmak istemiyorum.”

“Ben de Onur’un yanında oturmak istemiyorum.”

Sınıfta gürültü arttı. Kimse oturduğu yerden memnun değildi.

Öğretmenleri hemen duruma müdahale etti.

**"Çocuklar! Sessiz olur musunuz?
Herkes benim dediğim yere oturacak."**

Öğretmenleri son sözü söylemişti. Bunu anlayan öğrenciler sustular. Öğretmenleri de hemen derse başladı.

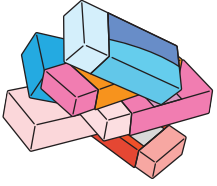
Öğrenciler birbirlerini göz ucuyla kontrol ediyorlardı. Memnun olmadıklarını birbirlerine belli etmeye başlamışlardı bile. Rifat'ın yanına oturan Akın, hemen Rifat'a sırtını döndü. Rifat'ın da konuşmaya pek niyeti yoktu. O da Akın'a sırtını dönerek karşılık verdi.

Salih ise göz ucuyla Necmi'ye baktı. Necmi gayet sessizdi. Hiç konuşmuyordu. Kendi hâlindeydi. Biraz da çekingendi. Necmi parmak kaldırmaya bile çekinirdi.

Salih, Necmi ile ilgilenmeyi bıraktı. Tahtada yazılanları defterine yazmaya başladı. Yazarken bir yanlışlık yaptı.

Eli kalem kutusuna gitti. Silgisini aradı. Silgisi yoktu. Çantasına baktı. Yine bulamadı. Kendi kendine söylendi.

"Bu kaçınıcı silgi? Aldığım tüm silgiler kayboluyor. Nereye gidiyor anlamıyorum!"

Necmi konuşmaları duydu. Elini formasının yakasından içeri soktu. Silgisini çıkardı. Salih şaşırıldı. Necmi silgiyi bir iple boynuna bağlamıştı. Salih uzatılan silgiyi aldı. Yanlışlarını silip Necmi'ye geri verdi.

"Güzel bir çözüm! Ben de senin gibi yapsam iyi olacak."

Necmi bir şey söylemedi. Defterine yazı yazmaya devam etti.

TUHAF NECMİ

Teneffüs oldu. Akın koşarak Salih'in yanına geldi. "Öğretmenimiz neden yerlerimizi değiştirdi?"

"Hâlâ anlamadın mı?"

"Neyi?"

"Ne kadar gürültü yaptığımızı. O kadar çok gürültü yaptık ki öğretmenimiz de yerlerimizi değiştirdi."

Akın sınıfta yaptıklarını düşündü. Öğretmenlerine hak verdi. Yine de durumundan memnun değildi.

"Ama Rifat'la oturmak istemiyorum!"

Salih, Rifat'a baktı. Rifat, arkadaşlarıyla konuşuyordu. Akın'a bakıp bir şeyler anlatıyordu. Rifat da Akın'ın düşündüklerini düşünüyordu sanki.

Salih, “Onun da seninle oturmak istediğini zannetmiyorum.” diye cevap verdi. Akın söyleyecek söz bulamadı. Hemen konuyu değiştirdi.

“Senin Necmi’yle aran nasıl?”

Salih, Necmi ile ilgili düşüncelerini Akın’a söyledi.

“Necmi tuhaf bir arkadaş. Çok çekingen. Parmak kaldırmaya bile çekiniyor.”

Akın güldü, **“Ne kadar güzel! Kafanı dinlersin işte.”** dedi.

Akın’ın konuşmasına Salih de güldü. Akın’ın konuşmayı sevdiğini bilmeyen yoktu. Necmi ise tam tersiydi.

Salih, Akın’a gülerek, **“Haklısın galiba!”** diye cevap verdi.

PROBLEMİN ÇÖZÜMÜ

Ders matematikti. Tahtada kimsenin çözemediği bir problem yazılıydı. Öğretmenleri neden zor bir problem sormuştu?

Bazı öğrenciler şikâyet etmeye başlamışlardı bile.

Öğrenciler problemi çözmeye çalışıyordu. Ama boşuna... Ne kadar uğraşsalar da bir türlü çözemediler.

Öğretmenleri sınıfa bakarak **“Problemi çözecek var mı?”** diye sordu.

Kimse parmak kaldırmadı.

“Çocuklar, zor değil. Düşünün biraz.”

Ne kadar düşünseler de yine problemi çözen olmadı. Kimse tahtaya kalkmadı.

Salih, Necmi'ye baktı. Necmi yine kendi hâlindeydi. Sanki sınıfta değildi. Ancak defterinde problemin çözümü yazılıydı. Problemi çözmüştü ama parmak kaldırmıyordu. Öğretmenleri sonunda problemi kendisi çözmek zorunda kaldı.

Salih bir öğretmenin bir de Necmi'nin çözümüne baktı. Çözüm yolları aynıydı. Fakat parmak kaldırmamıştı. Neden kaldırmamıştı?

Bunu öğrenmek için Necmi'ye sordu:

“Neden parmak kaldırmadın?”

Necmi, Salih'e bakmadan cevap verdi.

“Parmak kaldırmaya çekindim. Yanlış yapmaktan korkuyorum.”

Necmi parmak kaldırmaya cesaret edememişti.

Salih içinden **“Ben olsaydım parmak kaldırırdım.”** dedi.

Ders bitti. Salih ve arkadaşları okulun bahçesine ıktılar. Birlikte oyunlar oynuyorlardı. Necmi ise bir köşede oturmuş, oyun oynayanları izliyordu.

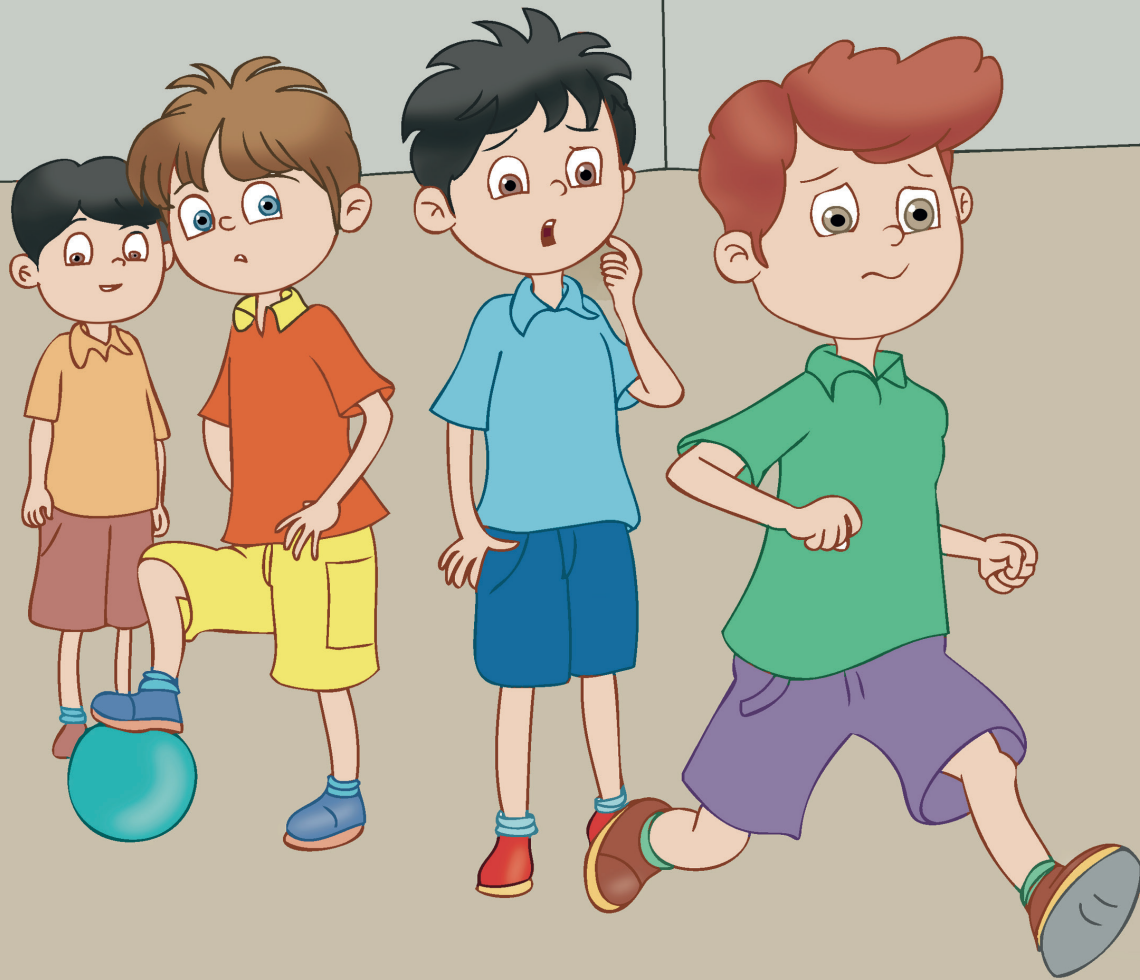
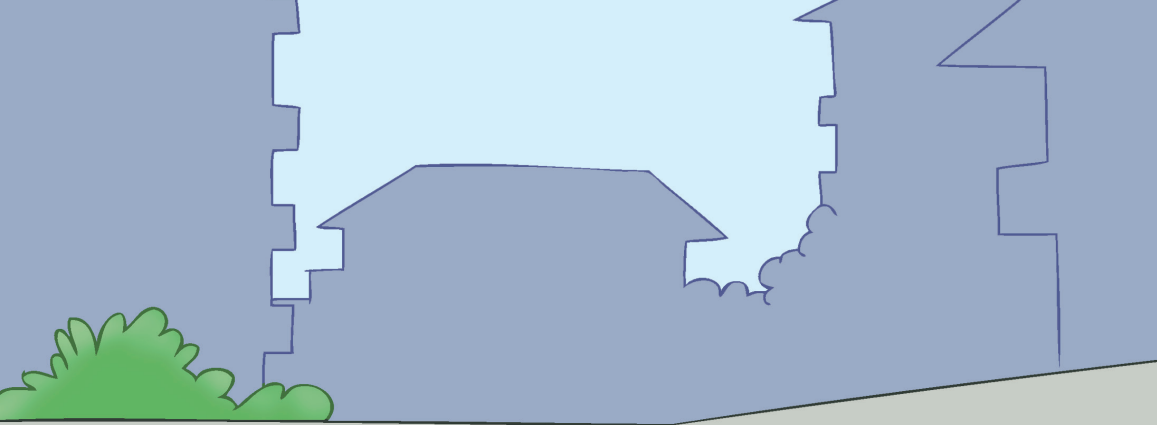
Salih, Necmi'nin yanına geldi.

“Bizimle oynamak ister misin?” diye sordu.

Necmi kafasını kaldırdı. Salih ile göz göze geldi. Hiçbir şey söylemeden sınıfa doğru koştı.

Salih arkasından bakakaldı.

Akın, Salih'in yanına geldi. Necmi'nin davranışı dikkatini çekmişti. Salih'e **“Necmi neden böyle yapıyor?”** diye sordu.

“Bilmiyorum! Çok çekingen davranıyor. Kimseyle oyun da oynamıyor. Biliyor musun, öğretmenimizin sorduğu problemi Necmi çözmüştü.”

Akın şaşırdı. Ne diyeceğini bilemedi.

“Ben olsam hemen parmak kaldırırdım. Ne havam olurdu ama... Düşünsene kimsenin çözemediği problemi çözmüşüm.”

Salih, Akın'a sadece gülümsedi.

Zil çalınca sınıfa girdiler. Salih sırasına oturdu. Sıra arkadaşı Necmi'ye göz ucuyla baktı.

Necmi, yine sessizce önüne bakıyordu.

“Necmi neden böyle davranıyor acaba?” diye kendi kendine sordu.

